

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

Περὶ ἀνεξιθρησκείας.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

«Οὐκ ἔστι προσωπολήπτης ὁ Θεός, ἀλλ' ἐν παντὶ ἔθνει ὁ φοβούμενος Αὐτὸν καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτὸς Αὐτῷ ἔστι.»

(Πράξεις τῶν Ἀποστόλ. Ι', 9—35).

Χάρις τῷ Θεῷ οἱ ἀποτρόπαιοι ἐκεῖνοι χρόνοι παρῆλθον. Κατὰ δυστυχίαν [ὅμως εἰσέτι δὲν ἐξέλιπεν ἐντελῶς, ἀλλ' ἔτι πολλοὶς εἶνε προσκεκολλημένη ἡ ὀλεθρία κατὰ τῶν ἑτεροδόξων πρόληψις. Ἔτι καὶ νῦν πολλοὶ μετὰ βίας ἀνέχονται ἐν μέσῳ αὐτῶν τοὺς ἀλλοθρήσκους καὶ μέμφονται μάλιστα τὴν ἐν τῇ ἐπικρατεῖα ἀνοχὴν τῶν διαφόρων θρησκευμάτων· πιστεύουσι δὲ, ὅτι ἡ ἀνεξιθρησκεία συνεπάγει κατ' ἀνάγκην τὴν ταστικὴν ἐκτετυκὴν ἀδιαφορίαν, καὶ πρὸ τοῦ Φιλότης καὶ καταφρόνησις

πρὸς τὴν ἰδίαν θρησκείαν ἢ τοῖς πρεσβεύουσιν ἄλλας θρησκείας παρὰ χώρησις τῶν αὐτῶν πολιτικῶν ἢ ἀστυκῶν δικαιωμάτων καὶ ἡ κατὰ νόμον ἄδεια τῶν μεταξὺ ἑτεροδόξων ἐπιγαμιῶν, ἡγουν τῶν λεγομένων μικτῶν γάμων.

Ἵνα πεισθῶσιν οἱ τοιαῦτα φρονεῦντες, ὅτι εἰς μεγίστην εὕρισκονται πλάνην, ἃς ἐξετάσωσι τί ἐστι κυρίως χριστιανικὴ ἀνεξιθρησκεία, καὶ τί ἐστὶν ἀδιαφορία πρὸς τὴν θρησκείαν.

Ἡ ἀνεξιθρησκεία συνίσταται εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ὀφειλομένης ὑπολήψεως καὶ τιμῆς καὶ ἐκείνοις, οἵτινες, καίτοι μὴ ἀνήκοντες εἰς τὴν ἡμετέραν ἐκκλησίαν, καίτοι διαφέροντες ἡμῶν κατὰ τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας, οὐχ ἥττον ὅμως δύνανται νὰ ὦσιν ἐν τῷ βίῳ καὶ ἐν τῇ συμπεριφορᾷ αὐτῶν δίκαιοι καὶ ἐνάρετοι.

ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτῶν θρησκείας πρὸς τοῦτο παροτρυνόμενοι. Τοιαύτην ἀνοχὴν καταδεικνύει πρὸς ἡμᾶς καθ' ἡμέραν ὁ Θεὸς, ὅστις μηδὲν ἀποβλέπων εἰς τὰ πρόσωπα ἢ τὰς θρησκείας, ἀδιακρίτως ἐστὶ φιλόστοργος Πατὴρ ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Καθὼς δὲ ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους ὅλων τῶν θρησκευτικῶν συστημάτων, ἀγαθοποιεῖ αὐτοὺς, εἰσ-
 ακοῦει τῶν προσευχῶν αὐτῶν, οὕτω καὶ σὺ, ἄνθρωπε, ἐφείλεις ν' ἀγαπᾷς πάντας μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγάπης. Πᾶς ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς ἡμῶν τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἐστὶν ἄρεστός Αὐτῷ. Τοιαύτην ἀνοχὴν ἔδειξε καὶ ὁ Ἰησοῦς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιγείου πορείας του. Δὲν ἤσχύ-
 νετο ὁ Κύριος νὰ προσφέρῃτε φιλικῶς πρὸς τοὺς ἐθνικοὺς καὶ νὰ τιμᾷ τοὺς Σαμαρείτας, καίτοι περιφρονουμένους καὶ μισουμένους ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων διὰ τινὰς πρὸς αὐτοὺς περὶ πίστεως καὶ θρησκευτικῶν ἐθίμων διαφοράς. Τοιαύτην ἀνοχὴν ἔδειξαν καὶ ἐξή-
 σκησαν καὶ οἱ πρῶτοι καὶ ἄμειστοι μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ, οἱ ἀπόστολοι, οἵτινες ἐπορεύθησαν ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, ἔζησαν μετὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐθνικῶν καὶ φιλικώτατα πρὸς πάν-
 τας ἀνεξαίρετως ἐπολιτεύθησαν. Οὐδένα κατεδίωξαν· οἱ ἅγιοι ἕνεκα τῆς θρησκείας αὐτοῦ, ἀλλ' ἐθεώρησαν πάντα ἁλλόθρησκον ὡς πεπλανημέ-
 νον, ὄντιν' ὠφειλόν νὰ θεραπεύσωσι, καὶ καθοδηγήσωσι, καὶ φέρωσιν εἰς

μετάνοιαν διὰ τῆς ἀγάπης.

Τοῦναντίον ἢ πρὸς τὴν θρησκείαν ἀδιαφορία συνίσταται εἰς τὴν καταφρόνησιν καὶ ἀποστροφὴν πάσης θρησκείας. Τῷ περὶ τὰ θρησκευτικὰ ἀδιαφόρῳ εἶνε ταῦτὸν ἂν ὁ συνὼν αὐτῷ ἔχῃ θρησκείαν τινά, ἢ παντάπασι τοιαύτης στερῇται. Αὐτὸς ὁ ἴδιος οὐδεμίαν πρεσβεύει θρησκείαν καὶ διατελεῖ ὅλος ἀδιάφορος πρὸς τὴν πίστιν τῶν πατέρων αὐτοῦ.

Τὸ μιὰρὸν τοῦτο καὶ δυστυχῶς οὐχὶ σπάνιον ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν ἐλάττωμα τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας, ἰδίως ἐπιπολάζον παρὰ τοῖς κούφοις καὶ τοῖς ἀπειθεύτοις, οὐδὲν ἔχει κοινὸν πρὸς τὴν χριστιανικὴν ἀρετὴν τῆς ἀνεξιθρησκείας. Εἶνε πλά-
 νη τὸ νὰ φοβῇται τις, ὅτι θέλει προ-
 κύψει ἀδιαφορία πρὸς τὴν θρησκείαν, εἰὰν ἀγαπᾷ καὶ τοὺς ἑτεροδόξους ὁ-
 μοίους του μετ' ἀδελφικῆς στοργῆς. Καὶ τῷ ὄντι· πότε ἐπήγασεν ἀμαρ-
 τία ἐξ ἀρετῆς;

Ὁ χριστιανὸς, ἐξασκῶν τὴν ἀρετὴν τῆς ἀνεξιθρησκείας μετὰ καρδίας καθαρᾶς, ἀγαπᾷ τὸν ἁλλόθρησκον, τὸν ἐργαζόμενον δικαιοσύνην καὶ φο-
 βούμενον τὸν Θεόν, ἐκτιμᾷ τὸν εὐσε-
 βῆ καὶ ἐνάρετον, καὶ εἰὰν οὗτος ἀνή-
 κῃ εἰς ἄλλο θρησκευτικὸν σύστημα οὐδαμῶς δὲ καταφρονεῖ ἢ φοβεῖται, μισεῖ τινά, ἕνεκεν τῆς θρησκείας αὐ-
 τοῦ, διότι γινώσκει, ὅτι μόνος ὁ Θεὸς δύναται νὰ κρίνῃ αὐτὸν περὶ τῆς πί-
 στεως καὶ τῆς συνειδήσεώς του, ο-

δὲ καὶ ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὅτι καὶ ἄλλαι ὀρησκεῖται πρὸς τὸν Θεὸν φέρουσι, καὶ ἄλλαι ὀρησκεῖται δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ὁδοὶ διάφοροι μὲν τῆς ἡμετέρας, ἀλλὰ πρὸς τὸ αὐτὸ ἄγουσαι τέλος.

Ὁ περὶ τὰ θεῖα καὶ τὰ ὀρησκευτικά ἀδιάφορος ἔχει μὲν ἀνοχὴν πρὸς τοὺς ἄλλοθρήσκους, οὐχὶ ὁμῶς τὴν ἀνοχὴν, τὴν πηγάζουσιν ἐκ τῶν εὐσεβῶν καὶ θαυμαστῶν πεποιθήσεων τοῦ χριστιανοῦ, ἀλλ' ἀνοχὴν προσερχομένην ἐκ τῆς ὀλιγωρίας πάσης ὀρησκείας. Ὁ τοιοῦτος καταγελαῖ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἀδιακρίτως τὸν χριστιανὸν καὶ τὸν ἰουδαῖον, τὸν ἐθνικὸν καὶ τὸν μωαμεθανὸν, ἀκολουθεῖντας τὴν ὀρησκείαν αὐτῶν.

(1) ἀληθῆς χριστιανὸς, μένων πιστὸς καὶ ἀκράδαντος εἰς τὴν ὀρησκείαν τῶν πατέρων αὐτοῦ καὶ ὢν ἀείποτε πρόθυμος καὶ τὴν ζωὴν του νὰ θύσῃ ὑπὲρ αὐτῆς, τιμᾷ ταυτοχρόνως τὴν ὀρησκείαν τῶν ἄλλων, χωρὶς βεβαίως ν' ἀγαπᾷ αὐτήν, ἣ καὶ ἐπ' ἐλάχιστον νὰ ἀνταλλάσῃ τὴν ἑαυτοῦ. Τιμᾷ δὲ τὴν ξένην ὀρησκείαν, διότι ζητεῖ παρὰ τῶν ἄλλων τιμὴν καὶ σέβας ὑπὲρ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ὀρησκείας· τιμᾷ τὴν ξένην ὀρησκείαν, διότι αὕτη ἀποτελεῖ ἄλλως, ἢ οὐχὶ καὶ αὐτῷ, σωτήριον καὶ μακαριστὴν πεποιθήσιν· σέβεται τὴν ὀρησκείαν τῶν ἄλλων, διότι πᾶσα ὀρησκεία ἐστὶ γλῶσσά τις τῶν ἁγίων πρὸς τὸ Θεόν· πᾶσα δὲ πρὸς

τὸν Θεὸν γλῶσσα, πᾶς δεσμός, τὸν θνητὸν μετὰ τοῦ Ἀθανάτου συνδέων, εἶνε καὶ ἀείποτε μένει ὄντως σεβαστὸν χρῆμα. Σέβεται, τέλος, ὁ ἀληθῆς χριστιανὸς τὴν ξένην ὀρησκείαν, διότι καὶ αὕτη ἐστὶ πηγὴ ἀγαθῶν καὶ ἀρεστῶν τῷ Θεῷ πράξεων. Πᾶς δὲ ὁ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην καὶ τὸν Θεὸν φοβούμενος, ἐστὶν ἀρεστὸς τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπομένως κατ' ἀνάγκην σεβαστὸς τοῖς ὁπαδοῖς Αὐτοῦ.

Ἴδου ἡ διαφορὰ, διαφορὰ μεγίστη, μεταξὺ τῆς ἀνεξιθρησκείας καὶ τῆς ἀδιαφορίας πρὸς τὴν ὀρησκείαν, ἡγουν μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας, μεταξὺ οὐρανίας, μεγίστης, τὰ πάντα περιλαμβανούσης ἀγάπης, καὶ ὀλεθρίας πᾶσαν ὀρησκείαν περιφρονούσης κούφότητος.

Ὁ ἰουδαῖος, ὅστις ἀκολουθῶν τὰς διατάξεις τοῦ Μωϋσέως πλήρης εὐλαβείας ἐν τῇ συναγωγῇ κράζει μεγάλη τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Θεὸν τὸν πατέρων του, ὁ τοῦρκος, ὅστις κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ προφήτου αὐτοῦ ἐν τοῖς τσαμίσις τῆς Ἀνατολῆς πίπτει πρηνὴς ἐνώπιον τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος καὶ φέρει τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κόψεως, ὁ ἀπαίδευτος ἐθνικὸς, ὅστις στερούμενος βελτίονος ἐπινόας ὑψώνει τὰς χεῖράς του ἱκετευτικῶς πρὸς παρακείμενον εἰδωλὸν καὶ ἀσπάζεται αὐτὸ ἐμπροσθεν, ὡς τὸ ἄκακον παιδίον τὴν εἰκόνα τῆς ἀπύσης μητρὸς του, καὶ οὐκ ἔστιν ἡ πλήρης ἀγάπης πρὸς τὸ εἰδωλὸν αὐτὸ.

πρὸς τὴν φθαρτὴν ταύτην κόνιν προσευχὴ βεβαίως φθάνει μέχρι τοῦ ὑψίστου καὶ ἀληθινοῦ Θεοῦ, . . οὗτοι πάντες εἰσὶ σεβαστοί. Πάντας δὲ, οὐχὶ μόνον νὰ μὴ μισῶ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀγαπῶ ὀφείλω. Καὶ αὐτοί, ἂν οὐχὶ τὴν ἐμὴν, ἔχουσιν ὅμως θρησκείαν. Καὶ αὐτῶν ἡ καρδία, ἂν οὐχὶ διὰ τῶν αὐτῶν μετ' ἐμοῦ δεσμῶν, δι' ἄλλων ὅμως ἱερῶν δεσμῶν συνδέεται πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Καὶ αὐτοὶ εἰσιν ἄνθρωποι, πλάσματα τοῦ αὐτοῦ Δημιουργοῦ, τέκνα τοῦ αὐτοῦ οὐρανοῦ Πατρός. Καὶ αὐτοὶ ἔχουσιν ἓνα Θεόν, ὡς ἐγώ, ὅντινα ἀποκαλοῦσιν Ἀλλὰχ, Ἀββὰ ἢ Πατέρα. Καὶ αὐτοὶ πλήρεις ἡσυχίου ἐλπίδος ἀποβλέπουσι πρὸς μίαν αἰωνιότητα. Ὅφείλω ἄρα νὰ μὴ θεωρῶ αὐτοὺς ἀνοικεῖλους τῆς φιλίας καὶ τῆς ἀγάπης μου, ὅσον διάφοροι τῶν ἐμῶν καὶ ἂν ὣσιν αἱ περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς αἰωνιότητος ἰδέαι των.

Εἷς καὶ μόνος ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐστὶν ἀποτρόπαιος, φεβερὸς καὶ συγχρόνως δυστυχὴς, ὁ ἄθρησκος. Αὐτὸς μόνος οὐδὲν ἔχει μεθ' ἡμῶν κοινόν, οὔτε πίστιν, οὔτε ἀγάπην, οὔτε ἐλπίδα, καὶ οὐδὲ θέλει εἶναι ἀδελφὸς ἡμῶν. Τέκνον τοῦ αὐτοῦ πατρός, ἐλησμένῃσε τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, διότι ἐν τῇ ὀλεθρίᾳ ἐξαγριώσῃ αὐτοῦ ἔγεινεν ἐπιλήσμων τοῦ ἰδίου πατρός καὶ ἡρνήθη αὐτόν. Μυριάκις προτιμητέος τοῦ ἀθρή-

σχοῦ τούτου, καὶ ὅμως λεγομένου χριστιανοῦ, ὁ Ἰουδαῖος, ὁ τοῦρκος, ὁ ἐθνικός. Τούτοις μὲν δύναμαι ν' ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου, τούτους δύναμαι νὰ πιστεύσω, ἀλλὰ πῶς νὰ διαπιστευθῶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδένα Θεὸν πιστεύοντι; Ποίαν ἀσφάλειαν ἔχω πλησίον ἐκείνου, ἂν οὐδὲν βλέμμα πρὸς τὴν αἰωνιότητα φοβίζει;

Ἀποδίδωμι τιμὴν καὶ σέβας πρὸς πᾶσαν θρησκείαν, ἥτις ἐγείρει ναοὺς καὶ θυσιαστήρια τῷ Παναγίῳ, καὶ διδάσκει δεήσεις καὶ ὑπακοὴν εἰς Αὐτόν. Ἀγαπῶ δὲ ἀνεξαιρέτως καὶ ἄνευ ὅρων πάντα θνητὸν, οἷανδ' ἂν καὶ ἂν πρεσβεύῃ θρησκείαν, εἰάν ἡ θρησκεία αὐτοῦ καὶ ἡ πίστις του πρὸς Σὲ ἀποτείνωνται, κατευθύνωνται πρὸς Σὲ, ὃ ἀτελεύτητε Πάτερ ὅλων τῶν πνευμάτων, ὕψιστον Ὄν, πηγὴ τοῦ φωτὸς καὶ τῆς χάριτος, πανάγαθε Θεέ! Σοὶ ἀνήκομεν πάντες, ὃ Θεέ μου. Σὺ δὲ ἐπάκουεῖς καὶ τοῦ ἐλαχίστου τῶν τέκνων Σου, ὅταν ἡ δέησις αὐτοῦ ἐξέρχεται ἀπὸ καρδίας καθαρᾶς καὶ παιδικῆς ἀφοσιώσεως. Ἐπὶ τῆς γῆς ἀναστρεφόμεθα μετὰ ποικίλων θρησκειῶν καὶ ποικίλων ἐλπίδων, ὡς τέκνα ἐνήλικά τε καὶ ἀνήλικα κύκλῳ τοῦ αὐτοῦ πατρός. Ὡ! δύναται ὁ ψελλισμὸς τῶν ἀδυνάτων νὰ ἦνε ἥτιον ἀρεστὸς τῇ ἀγάπῃ Σου, ἢ τῶν ὁπωσοῦν ἡλικιωθέντων ἢ προσευχῇ; Ὁχι, ὅχι, οὐδὲν τέκνον Σου ἀπωθεῖς, πάντες δὲ ἡμεῖς ἐκ Σοῦ ἐσμέν, διὰ Σοῦ ὑπάρχομεν καὶ Σὲ

ἐκζητοῦμεν, ἔχοντες πάντες πρὸς τοῦτο παρὰ Σοῦ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ἐγγεγραμμένον τὸν θεῖον νόμον.

ⲙ (Θρησκευτικαὶ Μελέται Δ. Μ.)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ

Ἡ κατ' οἶκον ἀγωγή τῶν νηπίων.

Ἀνάγνωσις καὶ γραφή. (συνέχ.)

Ἄς ἰδῶμεν τώρα ποῖαι εἶνε αἱ ἐλλείψεις τῆς διδασκαλίας τῆς ἀναγνώσεως κατὰ τὰ ἀλφαριθμητάρια τῆς νέας μεθόδου.

Κατὰ τὴν νέαν μέθοδον ἡ διδασκαλία τῆς ἀναγνώσεως ἀρχίζει ἀπὸ λέξεις ἐκφραζούσας τὸ ὄνομα ζώου ἢ πράγματος, μετ' εἰκόνας, ὡς εἴπομεν, ἔπειτα ἀποσυντίθεται ἡ λέξις εἰς συλλαβὰς ἢ ἀμέσως εἰς γράμματα, καὶ ἔπειτα ἀντιστρόφως ἐκ τῶν γραμμάτων σχηματίζονται αἱ συλλαβαὶ καὶ αἱ λέξεις· τοῦτο δὲ γίνεται ἵνα τὰ παιδιά, γνωρίζοντα τὸ ὄνομα τοῦ εἰκονιζομένου ζώου ἢ πράγματος, βοηθῶνται ἐκ τούτου εἰς τὸ νὰ μάθωσι ποῖαν ἀπλὴν φωνὴν παριστᾷ ἕκαστον γράμμα καὶ διὰ συχνῆς ἐπαναλήψεως ἐνθυμῶνται τὴν προφορὰν αὐτοῦ, καὶ ἵνα ἐννοήσωσι πῶς σχηματίζονται ἐκ τῶν γραμμάτων αἱ συλλαβαὶ καὶ αἱ λέξεις. Εἰς τὴν σύνταξιν δὲ τῶν ἀλφαριθμητάρων λαμβάνεται σπουδαίως ὑπ' ὄψιν πρῶτον τὸ εὐκρινές ἢ μὴ τῆς προφορᾶς τῶν γραμμάτων καὶ δεύτερον ἡ εὐκολία

τῆς γραφῆς αὐτῶν· δηλ. κατὰ πρῶτον μεταχειρίζονται γράμματα, τῶν ὁποίων ἡ φωνὴ ἀκούεται εὐκρινῶς, ἔπειτα δὲ τὰ ἄλλα γράμματα, τῶν ὁποίων ἡ φωνὴ δὲν διακρίνεται καθαρῶς· καὶ πάλιν, κατὰ πρῶτον μὲν μεταχειρίζονται γράμματα, τὰ ὅποια δύνανται νὰ γραφῶσιν εὐκόλως ὑπὸ τῶν παιδίων, εἶτα δὲ καὶ τὰ γράμματα, τὰ ὅποια δυσκολώτερον γράφονται. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν γραμμάτων ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ τῶν μαθητῶν καὶ εἰς τὰς ὁμοιότητας καὶ διαφορὰς αὐτῶν, ἵνα οὕτως εὐκολώτερον διακρίνωσι καὶ ἀπομνημονεύσωσιν αὐτά. Πρὸς τούτοις εἶνε ἀνάγκη ὅπως αἱ λέξεις, τὰς ὁποίας θὰ μεταχειρισθῶσιν ἐν ἀρχῇ, ὡς τὸ πολὺ δισύλλαβοι, κατάρθωμα δὲ θεωρεῖται ἂν ἡ πρώτη λέξις εἶνε μονοσύλλαβος. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις βεβαιώτατα πρέπει αἱ λέξεις, τὰς ὁποίας θὰ μεταχειρισθῶσι μετ' εἰκόνων, νὰ εἶνε γνωσταὶ εἰς τὰ παιδιά, δηλ. τὸ εἰκονιζόμενον ζῷον ἢ πρᾶγμα νὰ ὀνομάζεται ὅπως ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἰδῶμεν ἂν κατωρθώθῃ διὰ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων ἀλφαριθμητάρων νὰ συμπληρωθῶσι συγχρόνως καὶ αἱ ὁποῖαι αὐταὶ. Εἰς ἐν τῶν ἀλφαριθμητάρων ὑπάρχει ἐν ἀρχῇ ἡ λέξις μὲν, εἰς ἄλλο δὲ ἡ λέξις ὄς, μετ' εἰκόνας, ἐννοεῖται. Οἱ συντάξαντες τὰ ἀλφαριθμητάρια ταῦτα ἔλαβον ὑπ' ὄψιν

μᾶλλον τὸ εὐκρινές τῆς προφορᾶς τῶν γραμμάτων καὶ προϋτίμησαν τὰς λέξεις ταύτας διότι ἦσαν μονοσύλλαβοι. Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ ἀποτυχία φανερά. Ἐκτός τοῦ ὅτι ἡ γραφὴ τῶν γραμμάτων τούτων εἶνε ὅπως οὖν δύσκολος, αἱ λέξεις αὗται, ὅπερ τὸ κυριώτερον, δὲν ὑπάρχουσιν ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ λαοῦ, ἢ, κάλλιον εἰπεῖν ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν παιδίων. Πῶς λοιπὸν θὰ διδαχθῶσι τὰ πρῶτα ταῦτα γράμματα; Ὁ διδάσκαλος θὰ ἐρωτήσῃ: Τί εἶνε αὐτὸ τὸ ζῶον τὸ ὁποῖον βλέπετε ἐζωγραφημένον εἰς τὸ βιβλίον; τὰ δὲ παιδία θὰ ἀπαντήσωσι: Ποντικὸς, ἢ, ἐὰν διακρίνωσι, γουροῦνι ἢ σκρόφα, ἢ τὸ πολὺ χοῖρος. Πῶς λοιπὸν ἐκ τῆς εἰκόνης θὰ βοηθῶνται τὰ παιδία εἰς τὸ νὰ ἀπαγγείλωσι τὴν γεγραμμένην λέξιν καὶ νὰ μάθωσι τὴν προφορὰν ἐκάστου γράμματος; Ἰδοὺ ὅτι ἡ κατὰ τὴν νέαν μέθοδον εἰκὼν ἔμεινεν ἄχρηστος. Ἀλλὰ, λέγουσί τινες, δύναται ὁ διδάσκων ἐν πρώτοις νὰ εἴπῃ εἰς τὸ παιδίον, ἀφοῦ αὐτὸ γνωρίσῃ τὴν εἰκόνα, Ὁ ποντικὸς λέγεται μῦς, ἢ ἡ σκρόφα (ἢ τὸ γουροῦνι) λέγεται ὕς. Ὑπὸ τίνος λέγεται οὕτως, ἀδιάφορον· ἀλλὰ θὰ ἐννοήσωσιν ἢ θὰ ἐνθυμῶνται τὰ μικρὰ παιδία ὅτι οὕτω πρέπει πρῶτον νὰ ὀνομάζωσι τὰ εἰκονιζόμενα ζῶα καὶ ὅτι τὴν γεγραμμένην λέξιν πρέπει νὰ τὴν ἀ-

παγγέλλωσι μῦς ἢ ὕς καὶ ὄχι ποντικὸς ἢ γουροῦνι; καὶ ἂν τοῦτο ὑποθέσωμεν ὅτι ἐπὶ τέλους κατορθοῦται, δὲν θὰ κουράζωνται τὰ μικρὰ παιδία; δὲν θὰ εἶνε μακρὰ ἡ ὁδός; Βεβαίως· καὶ πρὸς τούτοις, ἐπειδὴ ἡ γεγραμμένη λέξις εἶνε ἄγνωστος εἰς τὰ παιδία καὶ θὰ ἀναγκάζωνται ταῦτα τὴν ἄγνωστον ἐκείνην λέξιν ν' ἀπαγγέλλωσι, θὰ συμβῇ ὥστε καὶ τὴν λέξιν αὐτὴν καὶ τὰ γράμματα νὰ ἀπαγγέλλωσι μηχανικῶς, χωρὶς νὰ μάθωσι ποίαν φωνὴν ἔχει ἕκαστον γράμμα καὶ χωρὶς νὰ ἐννοήσωσι πῶς τὰ γράμματα συνάπτονται εἰς λέξιν· τὸ δὲ κακὸν θὰ εἶνε χειρότερον, ἐὰν ὁ διδάσκων, εἴτε διδασκαλιστῆς (ὡς λέγονται οἱ τῆς νέας μεθόδου διδάσκαλοι), εἴτε μὴ, δὲν ἔχῃ τὴν ἀπαιτουμένην κρίσιν, ὥστε νὰ ἐννοήσῃ μὲ ποῖον τρόπον πρέπει νὰ διδάξῃ εἰς τὰ μικρὰ παιδία τὰ πρῶτα ἐκεῖνα γράμματα, καὶ νὰ κάμῃ αὐτὰ νὰ ἐννοήσωσι τὸν τρόπον τῆς ἀποσυνθέσεως καὶ συνθέσεως τῶν γραμμάτων καὶ τῶν φωνῶν. Εἰς τὰ εἰρημένα ἀλφαβητάρια εὐρίσκονται καὶ ἄλλαι τινὲς λέξεις μετ' εἰκόνων τῆς αὐτῆς κατηγορίας, περισσότεραι δὲ εἶνε αἱ ἄνευ εἰκόνων ἄγνωστοι εἰς τὰ μικρὰ παιδία λέξεις.

Διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸ ἄτοπον τοῦτο ἄλλος συγγραφεὺς ἀλφαβηταρίου μετεχειρίσθη ἐν ἀρχῇ τὴν λέξιν γὰτα μετ' εἰκόνι, ἂν καὶ δισύλλαβον, καὶ

εἰς τὰς λοιπὰς δὲ λέξεις ἔχει ἄρκετὰ ἐπιτύχει, ὅτον ἦτο δυνατόν ἐπιδιώξας τὰς εὐλήπτους καὶ ἐν τῇ δημώδει γλώσση εὐχρήστους λέξεις. Ἄλλ' ἕνεκα τούτου πορεύει τὴν εὐκολίαν τῆς προφορᾶς καὶ γραφῆς, διότι τὰ πρῶτα γράμματα τοῦ ἀλφαβηταρίου του καὶ δυσκόλως ἀκούονται προφερόμενα καὶ δυσκόλως γράφονται ὑπὸ ἀρχαρίων παιδίων καὶ ἡ ὁμοιότης καὶ διαφορὰ τῶν πρώτων γραμμάτων πρὸς τὰ ὕστερα δυσκολώτερον παρατηρεῖται ὑπὸ τῶν μικρῶν παιδίων. Ἐν γένει τὸ ἀλφαβητάριον τοῦτο εἶνε κάπως καλότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα, ἂν καὶ πολλὰι λέξεις δὲν λέγονται καὶ παρ' ἡμῖν ὁμοίως, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, εἶον ἡ γ α τ α παρ' ἡμῖν λέγεται κ α τ α, καὶ ἄλλα τοιαῦτα περισσότερον διαφέροντα. Οἱ συντάκτοντες ἀλφαβητάρια βεβαίως δὲν λαμβάνουσιν ὑπ' ὄψιν τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν, ἀλλὰ τὰ συντάττουσι διὰ τὰς ἑαυτῶν χώρας.

Ἄλλος πάλιν συγγραφεὺς ἀλφαβηταρίου λαβὼν ὑπ' ὄψιν μᾶλλον τὴν εὐκολίαν τῆς γραφῆς, ἔθηκε πρώτας τὰς λέξεις α τ ι π α τ α, καὶ ὅλην δὲ τὴν σειρὰν τῶν λέξεων καὶ φράσεων ἰδιορρύθμως συνέπλεξε, μεταχειρισθεὶς παιδικὰς δῆθεν ἐκφράσεις καὶ μυθώδεις, καὶ παραλείψας τὰς εἰκόνας, νομίζων ὅτι οὕτως ἐφελκύεται περισσότερον ἡ προφορὰ τῶν παιδίων καὶ τὸ

ἴφαια ἔστι καὶ καλὴ ἡ εὐχρηστική. Ἐπειὶ ὁ παιδὴς τοῦτον λαβὼν εὐχρηστικῶς λέγει «Μά-

τὰ πρῶτα μαθήματα ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἀλλοκότους συλλαβισμοὺς καὶ συνειρμούς ἐννοιῶν καὶ τὸ παιδίον δι' αὐτοῦ θὰ ἀναγινώσκη μόνον μηχανικῶς, χωρὶς νὰ ἐννοῇ τίποτε.

Κάλλιστον ἀλφαβητάριον τῆς νέας μεθόδου θὰ ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ περιέκλειεν ὅλας τὰς εἰρημένας ἀρετάς· εἰς τὸ ὁποῖον αἱ μετ' εἰκόνων λέξεις καὶ αἱ πλεῖσται τῶν λοιπῶν νὰ ἦσαν γωσται εἰς τὰ παιδία, λεγόμεναι μὲν ἀπαλλάκτως καὶ ἐν τῇ δημώδει γλώσση, ἀρχαῖαι δὲ συγχρόνως καὶ μὲ ἀρχαίους τύπους, καὶ τὰ γράμματα τῶν πρώτων λέξεων νὰ ἠκούοντο εὐκρινέστερον ἀπαγγελλόμενα καὶ νὰ ἐγράφοντο εὐκολώτερον ὑπὸ τῶν παιδίων. Ἀλλὰ τοιοῦτον τέλειον ἀλφαβητάριον εἶνε ἀδύνατον νὰ συνταχθῇ, ἐπειδὴ ὁ συγγραφεὺς δεσμεύεται πολὺ ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ μεταχειρισθῇ λέξεις παριστώσας ὀνόματα γνωστῶν ζώων ἢ πραγμάτων καὶ τοῦ νὰ διδάξῃ πάντα τὰ γράμματα κατὰ σειρὰν συντόμως καὶ ἀνελλιπῶς μετὰ τῆς διαφόρου προφορᾶς αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἦτο δυνατόν νὰ συνταχθῇ τοιοῦτον τέλειον ἀλφαβητάριον τῆς νέας μεθόδου, αὕτη πάλιν ἡ νέα μέθοδος, τοῦ νὰ διδάσκωνται τὰ γράμματα δι' ἀποσυνθέσεως λέξεων, δὲν εἶνε τελεία. Βεβαίως ἡ μέθοδος αὕτη εἶναι πολὺ καλότερα, ὡς εἵπομεν καὶ προηγουμένως, ἀπὸ τὴν παλαιὰν ἐκείνην, ἀλλὰ δὲ ἐπιτυγχάνεται καὶ δι' αὐτῆς, ἡ

χεια καὶ ἀκριβῆς ἐκμάθησις τῆς ἀναγνώσεως τόσον, ἔσον γενικῶς πιστεύεται. Διότι αὕτῃ ἡ ἀποσύνθεσις τῶν λέξεων εἰς συλλαβὰς καὶ γράμματα εἶνε δύσληπτος εἰς τὰ μικρὰ παιδιά, (καθ' ὅσον δὲν πρόκειται νὰ διδαχθῶσι μόνον τὰ εὐφυῆ παιδιά), καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει αἱ παρατιθέμεναι εἰκόνες δὲν ἐπιτυχάνουσι τοῦ σκοποῦ αὐτῶν καὶ μένουσιν, οὕτως εἶπεν, ἄχρηστοι, τὰ δὲ παιδιά παρασύρονται ἐν τῷ μαθήματι ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, ἀγνοοῦντα πολλάκις τί λέγουσι καὶ ποῖον μέρος ἀναγινώσκουσι, καὶ ὅταν κατόπιν ἀναγινώσκωσι μὲνα, λέγουσιν ἐκ στήθους ὡς κανὲν τροπάριον τὸ μάθημα, δεικνύοντα δὴθεν καὶ διὰ τοῦ δακτύλου.

Πῶς πρέπει νὰ γείνη ἡ διδασκαλία τῆς ἀναγνώσεως καθ' ἡμᾶς, θὰ εἰπώμεν ἐν τῷ ἐπομένῳ τεύχει.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

I. Π.

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ

Ποντικὰ παραμύθια.

21. Τὰ τρία ἀδελφεα.

Ἦν ἓξ ἡμέρας πρὶν τὰ τρία παιδιά. Ἐναν ἡμέραν πρὶν τὰ παιδιά νὰ πάγνε στήν ἕρση. Ἐπῆγεν ὅλων ὁ τρανὸν καὶ μεσαῖον ἀδελφὸν καὶ ἐφαλάφεισαν ἀσπὶς

κύρην ἀτοῦν ἀπὸ πενήντα λίρες. Ἐκεῖνος παλ εἶπεν αὐτῷ: «Τὰ πενήντα λίρες μι θέλετε γιόκσαμ τὴν εὐχή μ;» Εἶπαν: «Τὰ πενήντα λίρες θέλωμε». Ἐκεῖνος παλ εἶπεν αὐτῷ: «Δεῦτε νουνιξέστεν καὶ ὕστερος ἔρχεσθιν καὶ λέτε μ' ἄτο». Ἐρθεν καὶ ὅλων ὁ μικρὸν ἀδελφὸς ἀτοῦν καὶ εἶπεν τὸν κύρην αὐτῷ: «Ἀφέντη, δὸς με πενήντα λίρες, θὰ πάγω στήν ξενητεῖαν». Εἶπεν ἀτον καὶ ὁ κύρς αὐτῷ: «Πενήντα λίρες μι θέλτε γιόκσαμ τὴν εὐχή μ;» Εἶπεν: «Τὰ πενήντα λίρες θέλω». Εἶπεν καὶ ἄτον: «Δέβα νούντσον κ' ὕστερος ἔλα πέ μ' ἄτο.»

Ἄρ ἔρθεν ὁ τρανὸν καὶ ὁ μεσαῖον ἀδελφὸν καὶ ἐφαλάφεισαν τὰ λίρας: ἔβγαλεν καὶ ἐδῶκεν αὐτῷ ἀπὸ πενήντα λίρες. Ἐρθεν καὶ ὁ μικρὸν ἀδελφὸν καὶ εἶπεν τὸν κύρην αὐτῷ: «Ἀφέντη, δὸς με τὴν εὐχή σ' παράδες ἂν δὶς με λιγωρτὰ θὰ χάνταν: μαναχὸν ἢ εὐχή κ'ι χάται.» Ἄρ ἔβγαλεν καὶ ἐδῶκεν ἀτον ἓνα πρᾶμαν καὶ εἶπεν αὐτῷ: «Ἀοῦτο ἐν ἡ εὐχή μ», καὶ ἐδῶκεν ἀτον καὶ τὰ πενήντα λίρες, καὶ εἶπεν αὐτῷ: «Δέβα στὸ καλόν.»

Ἄπ' ὅπου μέρος θὰ ἐπέγνανε στήν ξενητεῖαν ἔσαν δύο δρόμα. Ἀπὸ στήν μέσην τοῦ δρομὶ ἡῦραν ἓνα πλάκαν: ἀπὸ στήν πλάκαν ἔσαν γρόκατα καὶ ἔλεγον: «Ἄν τις πρὸν τοῦ ὁποῖος πρὸν τοῦ ἄλλος σ' ὅλ' ἔλφαβηταρίου μετεχειρίσθῃ ἐν ἄρ' ἡ τὴν λέξιν γὰ τὰ μετ' εἰκόνι, ἂν καὶ δισύλλαβον, καὶ

Ἄτος ὁ βασιλέας παλ εἶχεν ἕναν
ἔμμορρον, ἕναν ἔμμορρον κορίτσ, καί
κανάν παλ 'κ' ἐφαίνετον. Ἐδοῦναν
πενήντα λίρες, ἔλεπανε τὸν πρό-
ατος· ἐδοῦναν ἑκατὸν λίρες, ἔλε-
χέρεα 'τς ὅσον πολλὰ ἐδοῦναν
πολλὰ ἐφαντο. Ἄτος παλ ὁ
παιδὸς ἔλεκεν λίρες καὶ ἔλε-
πε, καὶ ἐντελείωσαν ὅλα τὰ παρὰ-
πρὸς τὸν νῦν ὅτι φτάσι; 'κ' εἶχεν
ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ. Ἐπῆεν ἐστῆεν σ' εἰνάν
τὸν ἐμὲν τὸν καὶ καὶ ἐδοῦλεν.

Τὸ μῆναν μίαν τοῦ βασιλέα τὸ κορίτσι θὰ ἐγύριζε μὲ τὴν ἄμαξαν τὴν πολιτείαν ὅλον καὶ ὅλ θὰ ἐκλείδοναν τὰ μαγαζία, γιατί ἀστὴν ἐμμερρίαν ἀτς 'κ' ἐπόρναν νὰ στέκνε· κι ἀτὸς μοναχὸν 'κ' ἐκλείδωσεν. Ἐρθεν κ' ἐπέρασεν τοῦ βασιλέα τὸ κορίτσι καὶ ἐθάσεψεν, ἔστειλεν καὶ ἐλάλεσεν τὸν παιδᾶν καὶ εἶπεν αὐτὸν. «Νὰ ἔρ/εσαι στὸ κονάκ, κά θὰ λέγω σε.» Τ' ἄλλο τὴν ἡμέραν θὰ πάει θὰ ἐλέπει ἀπεν, 'κ' ἐπορεῖ, γιατί 'κ' ἀφίνν αὐτον.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος)

Α. Κ. Πουλζανίδης

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἑρατώ.

(Συνέχεια)

Ὁ Χαρίλαος ὁμως διεσκέδαζεν ἄλλως τὴν στενοχωρίαν του, περιδιαβάων εἰς τὰ Μεγάλα Μνήματα, καὶ ἀναζητῶν τὴν ξανθὴν νέαν· ἐφοβεῖτο μόνον τὸν θηλυκὸν Κέρβερον. Μίαν τῶν ἡμερῶν εἶδεν αὐτὴν καθημένην ὅπου καὶ πάντοτε· μόλις δὲ ἐπλησίασε καὶ χαιρετίσασα αὐτὸν ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ εἶπεν·

— Ἦξευρα ὅτι θὰ ἐπιστρέψης.

Τὸ ἀφελὲς τῆς ὑποδοχῆς ἔρριψεν εἰς τὴν ἀμνηχανίαν τὸν Χαρίλαον. — Βεβαίως, ἀμνηκρίθη, ἀσᾶς ἐπὶ ἐμεῖς νὰ ἐπιστρέψω.

Ὁμολογητέον ὅτι ἡ οἰκία δὲν ἦν ὅσο πολλὰ πνευματικῶς μαθητοῦσα· ὁμως ἡ Κωνσταντινουπολίτις, ὅτι δὲν ἦν καὶ ἐξαισίου, ἐξαισίου.

— Διὰ τί λοιπὸν ἀργοπόρητες τόσῳ πολὺ; ἠρώτησεν ἐπιπλήττουσα τὸν πινὰ αὐτόν.

Οὗτος δὲ ἐψέλλισε καὶ ἐπροσποιήθη δειλίαν εἰπὼν ὅτι δὲν ἐτόλμα, δὲν τὸ κατώρθωσεν· ἡ νέα ὁμως σείσασα τὴν κεφαλὴν. — “Ὀλ’ αὐτά, εἶπε, θὰ ἦσαν σωστά ἂν ἐγνωρίζομεθα ἀπὸ χθὲς, ἀλλὰ μετὰξὺ μας πρὸς τί τόσοι δισταγμοί;

Τοῦτο ἀκούσας ἐκεῖνος ὑπέπεσεν εἰς τελείαν ἀμνηχανίαν· καὶ κατ’ ἀρχὰς μὲν ὑπέθεσεν ὅτι θὰ ἐγνωρίσθησαν εἰς Ἀθήνας· ἀλλ’ ὅσῳ τὴν ἐβλεπε τόσῳ ἐπίθετο ὅτι δὲν τὴν εἶχεν ἰδεῖ ἄλλοτε. Ἐνῶν δὲ ἐσυλλογίζετο τί ν’ ἀποκριθῇ, ἡ νέα ἐπανελάθεν ἐντόνως.

— Θὰ ἔλθης βέβαια νὰ μᾶς ἰδῇς· ἡ κατοικία μας εἶναι ἐδῶ πλησίον· ἔχει ὠραῖον κήπον μὲ δράνας καὶ αἰγοκλήματα· τὸ θράδυ μάλιστα εἶναι ὠραῖος. Ἐλὰ νὰ ὁρσισθῇς μὲ ὀλίγον γλυκόν· τὸ ἀγαπᾶς πάντοτε;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη εὐθύς ἐκεῖνος, οὔτινος ἡ ἀπορία ἠὔξανεν ἀδιακόπως.

— Ἀλλὰ, ἠρώτησεν αἴφνης ἡ νέα, διὰ τί ἄλλαξες τὸ ὄνομά σου; ἄλλοτε ὠνομάζεσο Ἀριστομένης, χθὲς δὲ ὁ συνοδοιπόρος σου σὲ ἔλεγε Χαρίλαον. Ναί μὲν μὲ ἀρέσει καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα, προτιμῶ ὁμως πολὺ τὸ ἄλλο.

Ὁ Χαρίλαος ἔτριψε τὸ μέτωπον ζητῶν ἀπόκρισιν· ἀλλ’ ἡ γραῖα, ἥτις ἔως τότε μένουσα ἀκίνητος ἐφαίνετο ἀπουσα, στρέψασα ἱκετευτικῶς τὸ βλέμμα πρὸς αὐτόν, τὸν ἀνεχαίτισε.

— Φαίνεται, ἐξηκολούθησεν ἡ νέα μεθοδῶς ἀποροῦσα διὰ τὴν ἀμνηχανίαν τοῦ Χαρίλαου, ὅτι δὲν θέλεις νὰ ἴδῃς λευκά; ἐπέστρεψες;

— Μάλιστα.

— Ἐγὼ ὁμως ἡ ὁποία δὲν ἐταξείδευ-
σα ὀνομάζομαι πάντοτε Ἐρατώ.

— Κάλλιστα ἐκάμετε, διότι Ἐρατώ
εἶναι ἐρασμιώτατον ὄνομα.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν προσήλωσε τὸ βλέμ-
μα εἰς τὴν γῆν, καὶ μὲ τὴν ἄκραν λε-
πτοῦ ῥαβδίου ἐχάρασσεν ἀλλοκότους χα-
ρακτῆρας ἐπὶ τοῦ γώματος. Ἡσθάνετο ὅ-
τι ἐγίνετο μωρός, καὶ μετεμελεῖτο φρι-
κτὰ διότι ἐχαιρέτισε τὴν Ἐρατώ. Καὶ ἐ-
πεθύμει μὲν ν' ἀποδείξη πρὸς αὐτὴν ὅτι
ἐλανθάνετο, ἀλλὰ πῶς; Διελογίζετο ἐ-
νίστε ὅτι ἡ ξανθὴ Κωνσταντινουπολίτις
ἦτο παράφρων, καὶ ὅτι τοιαύτη ἦτο ἡ
ἐννοια τοῦ πρὸς αὐτὸν βλέμματος τῆς
γραίας· παρατηρῶν ὁμως λαθραίως ἐπεί-
θετο ὅτι ἄτοπος ἦτον ἡ ὑποθεσίς του, δι-
ότι καὶ τὸ ἦθος εἶχε γαλήνιον καὶ ἱλα-
ρόν, καὶ τὸ βλέμμα γλυκὺ καὶ ἡμερον.
Ἐφοβεῖτο λοιπὸν μὴ εἴπη τι ἀνόητον
ἐὰν τὸν ὁμιλήσῃ αὖθις. Διὸ ἐσιώπα, καὶ
καταστέλλων τὴν ἐλληνικὴν του ζωηρό-
τητα, ἐφαίνετο ὡς τις ἐκ τῶν εὐχθῶν
κατοίκων τῶν Παραρρήνείων.

Εὐτυχῶς ὁμως ἡ γραῖα, ἥτις ἔχουσα
τὴν ὀγκώδη μύτην ἐντὸς βιβλίου ἐφαι-
νετο βυθισμένη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ἔ-
σωσεν αὐτόν· διότι ἐγερθεῖσα εἶπεν.

— Εἶναι ὦρα, κόρη μου, ν' ἀναχω-
ρήσωμεν.

Τοῦτο ἀκούσασα ἡ Ἐρατὼ ἐσηκώθη
καὶ αὐτὴ, ἐρρύθμισε τὸ ἐπανωρόριόν της,
καὶ τείναςα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Χαρίλαον·

— Καλὸν ἐξημέρωμα! εἶπε· θὰ σὲ δεῖξω
αὔριον τὸν κῆπόν μου. Καὶ λαβοῦσα τὸν
βραχίονα τῆς γραίας ἀνεχώρησεν ἡσι-
χας.

Ἐκεῖνος δὲ ὅλως ἀμηχανῶν ἴστος. —

ψεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Νὰ ὑπάγῃ τοῦ
λοιποῦ εἰς τὸν περίπατον ἢ νὰ μὴν ὑπά-
γῃ; Ἀλλ' ὁ περίπατος αὐτὸς ἦτον ἐξ
ἀρχῆς ἡ μόνη τέρψις του. Πλὴν τούτου
εἶχε καὶ περιέργειαν νὰ μάθῃ ποία ἄρα
ἦτον ἐκεῖνη ἡ νέα.

Μεταξὺ τοιούτων λογισμῶν ταλαντε-
ύμενος ἀπεκοιμήθη, καὶ εἶδε καθ' ὕπνον
τὰ ἔγγραφα τῆς κληρονομίας του, περι-
δεδεμένα μὲ κυανᾶς ταινίας, ὁποῖαι συ-
νήθως ἐκόσμουσαν τὴν Ἐρατώ, καὶ τὸν δι-
κηγόρον του φοροῦντα λευκὸν ἐπενδύτην
καὶ χορεύοντα· τὰ ἀλλόκοτα δὲ ταῦτα ὄ-
νειρα διεσκέδασε πρῶτῃ τῇ ἐπίσκεψις.
Ἀνοιχθείσης τῆς θύρας τοῦ δωματίου εἰσ-
ῆλθεν ἡ γραῖα τῶν Μεγάλων Μνημάτων
ὀδηγουμένη ἀπὸ ὑπηρέτην τοῦ ξενοδο-
χείου· καὶ παρακάλεσασα αὐτὸν νὰ μὴ
ταραχθῇ, ἐκάθησε παρὰ τὴν κλίνην του.

— Βεβαίως, κύριε, εἶπε, σᾶς φαίνεται
παράδοξος ἡ ἐπίσκεψίς μου· ἀλλ' εἶναι
ἀναγκαῖον νὰ σᾶς δώσω ἐξηγήσεις τινὰς
περὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἀναμφιβόλως
δὲν ἐννοήτατε. Ἴσως μάλιστα, ἀφοῦ μὲ
ἀκούσετε, σᾶς ζητήσω καὶ μίαν χάριν.

Καὶ μετὰ μικρὰν σιωπὴν καὶ σκέψιν
διηγήθη τὴν ἱστορίαν αὐτῆς τε καὶ τῆς
Ἐρατοῦς.

Ἡ γραῖα ὀνομάζετο Κ. Γ. Ζ. . ., ἀ-
νεψιὰ δὲ αὐτῆς ἦτον ἡ Ἐρατώ, ἥτις ἀ-
πορφανισθεῖσα τοῦ πατρὸς κατὰ τὴν βρε-
φικὴν ἡλικίαν, ἀνετράφη πολὺ ἐν
ἐν τῶν τερπνοτέρων τοῦ Βορρὸν πλησίον
ων, καὶ ἀνετράφη ἔχουσα καὶ εὐδοκίαν
καὶ καλλιερῆσαι εὐδοκίαν καὶ ἐκασχίζομέ-
δεξιὸν αὐτῆς. Εἰς τὴν ἀνάγκην ἐκείνους
γλυκύτητος ἀπὸ τῆς ἀνάγκης, καὶ διαποι-
κίλλομένην ἀπὸ τῆς ἀνάγκης γλά-

θος, τὴν κόμην, τὸν πῖλον καὶ τοὺς βρα-
χίονας, διότι παλαιὰ τις εἰκὼν τὴν ὁποί-
αν εἶχε ζωγραφῆσει ὁ Ἀριστομένης, πα-
ρίστανε γυναῖκα οὕτω πῶς ἐνδεδυμένην.
Ἀλλὰ ποῖαν σημασίαν ἔδιδεν εἰς τὸ ἐν-
δυμα τοῦτο; Ἴσως ἐνόμιζεν ὅτι οὕτω πῶς
ἐνεδύοντο αἱ μεμνηστευμένοι.

Τὴν ὥραν ὥραν ἐκάστης ἡμέρας, ὥραν καθ'
ἣν ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ μνηστῆρός της,
ἐλειποθύμει, ἢ μᾶλλον κατελαμβάνετο
ἀπὸ ὕπνον μαγνητικόν. Καὶ ἐγένετο μὲν
κατ' ἀρχὰς φροντὶς νὰ προληφθῇ ἡ διά-
θεσις αὕτη, ἀλλ' ἐδοκίμαζε τοσοῦτῳ σφο-
δρὰν ταραχὴν, καὶ προσεβάλλετο ἀλλη-
λοδιαδόχως ἀπὸ τοσοῦτον γέλῳτα καὶ
τοσαῦτα δάκρυα, ὥστε ἔπαυσαν πᾶσαν
προσπάθειαν. Ὁ λήθαργος διήρκει μίαν
ἢ τὸ πολὺ, δύο ὥρας, καὶ μετὰ ταῦτα
ἐξύπνα αἰσθανομένη ὀλιγώτερον τὴν κε-
φαλαλγίαν.

Οὕτω πῶς ἔζων καὶ θεία καὶ ἀνεψιά,
μακρυνθεῖσαι ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ λησ-
μονηθεῖσαι ἐπὶ τέλους ἀπὸ αὐτόν. Ἐξηρ-
χοντο δὲ ἀπὸ τὴν οἰκίαν μόνον ὁσάκις
ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὰ Μεγάλα
Μνήματα. Ἀφοῦ ὁμως ἀπήντησαν τὸν
Χαρίλαον, ἡ Ἐρατὼ ἐγένετο, κατὰ τὴν
Κ. Γ. Ζ., καὶ ζωηροτέρα καὶ πλέον φαι-
δρά, ὥστε ἡ θεία της χαίρουσα ἐθεώρει
τὴν μεταβολὴν ταύτην ὡς οἰωνὸν θε-
ραπείας.

— Εἰς τί ἀποδίδετε, ἠρώτησεν ὁ Χα-
ρίλαος μετὰ τὸ τέλος τῆς διηγήσεως
τὴν τόσῃν μετ' ἐμοῦ οἰκειότητά της;
Μήπως εὐρίσκει ὁμοιότητά τινα μεταξὺ
τοῦ Ἀριστομένου καὶ ἐμοῦ;

— Βέβαια τὴν πρώτην φοράν ὅτε σᾶς
εἶδαμεν, ἔσπρωξε τὸν ἀγκῶνά μου καὶ
μὲ εἶπε χαμηλά. — Σιωπή, Νάτος. —

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν μὴ ἐννοήσασα περι-
σιργαζόμενην πανταχοῦ· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον,
ὅτε ἤλθετε πλησίον καὶ σᾶς ἔκαμε νεῦμα,
— Βλέπω, εἶπεν, ὅτι δὲν θέλει νὰ γνω-
ρισθῇ, ἀλλὰ βεβαίως θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς
ἰδῇ... Ἐνῷ δὲ ἀπεμακρύνεσθε, ἐπρόσ-
θεσε. — Δὲν σὲ φαίνεται ὅτι ἄλλαξεν
ὀλίγον; Ἐπαξίδευσεν τόσῳ πολὺ!... Τό-
τε ἐννόησα τί τρέχει· σᾶς ἐξέλαβεν ἀν-
τὶ τοῦ Ἀριστομένου, τὸν ὁποῖον δὲν ἔ-
κλαυτε μὲν, ἀλλ' ἀγαπᾷ τόσῳ πολὺ ὥ-
στε ἐτρελλάθη.

Ταῦτα εἰπούσα ἡ Κ. Γ. Ζ. ἐκάλυψε τὸ
πρόσωπον μὲ τὰς χεῖράς της καὶ ἔκλαυ-
σε πικρῶς.

— Τί ἐπιθυμεῖτε ἀπὸ ἐμέ; ἠρώτησεν
ὁ Χαρίλαος· ἐὰν μὲ νομίζετε κατὰ τι
χρήσιμον, προστάξετέ με.

Συναπεφασίσθη δὲ ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῆς
γραίας νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ Μεγάλα
Μνήματα, καὶ νὰ ὑπάγῃ μάλιστα καὶ εἰς
τὸν κήπον τῆς Ἐρατοῦς, ἐὰν αὕτη ἐπι-
μένη· πρὸ πάντων δὲ νὰ προσέξῃ μὴ φα-
νερῶθῃ ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ νὰ φέρεται ὡς
ἂν ἦτον αὐτὸς ὁ Ἀριστομένης. Ἐπὶ
τούτῳ ἔδωκεν αὐτῇ ὁδηγίας τινάς.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν ἰδοῦσα τὸν
Χαρίλον εἰς τὸν περίπατον ἡ Ἐρατὼ, εἶ-
πεν ὅτι τὸν ἐπερίμενεν εἰς τὸν κήπὸν της.
— Θὰ εἵμεθα μόνοι, ἐπρόσθεσε, καὶ κα-
νεῖς δὲν θὰ σὲ ἰδῇ.

Τὴν ἐβδόμην ὥραν ὁ Χαρίλαος εὐρέθη
εἰς τὴν οἰκίαν της.

Ἡ οἰκία τῆς Ἐρατοῦς ἔκειτο πλησίον
τοῦ περιπάτου ἐκείνου· μέτωπον ἔχου-
σα πρὸς τὴν θάλασσαν, τὴν διασχιζομέ-
νην ἀεννάως ἀπὸ τοὺς κωπήρεις ἐκείνους
καὶ περικόμβους μπιαντέδας, καὶ διαποι-
κιλλομένην ἀπὸ τοὺς περιλεύκους γλά-

ρους, οἵτινες συμπιεζόμενοι κρώζουσιν ὑπὲρ τὴν λείαν αὐτῶν, ἐπερικυκλοῦτο κατὰ τὰς δύο πλευρὰς καὶ ὀπίσθια ἀπὸ δρανῶν, ἰάσμους, αἰγοκλήματα, ῥόδα καὶ ἄλλα ἐγκισσεύόμενα φυτὰ. Τερπνοτάτη ἄρα ἦτο καὶ ἡ τοποθεσία, καὶ ἡ ὄψις, καὶ ἡ διασκευὴ τῆς οἰκίας ἐκείνης. Ὅτε ἤλθεν ὁ Χαρίλαος, τῆς Ἐρατοῦς ὁ λήθαργος εἶχε παύσει πρὸ μικροῦ, καὶ στηριχθεῖσα ἀμέσως ἐπὶ τοῦ βραχίονός του, τὸν ἔφε-
 ρεν εἰς πυκνόφυλλον μέρος τοῦ κήπου ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐκάθησαν.

— Ἐντὸς ὀλίγου, εἶπεν ἡ νέα, θ' ἀνατεῖλῃ ἡ σελήνη· θὰ μᾶς φέρουν γλυκόν, καὶ ἔπειτα παίζομεν μουσικὴν.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα συνέκρουσεν ὡς παιδίον τὰς χεῖρας καὶ ἠτένισε τὸν Χαρίλαον.

— Μὲ ἀρέσεις ὅπως εἶμαι; ἠρώτησε· σὲ εἶχα κατὰ νοῦν ὅταν ἀπεφάσισα νὰ φορῶ τὰς κυανᾶς ταύτας ταινίας.

Ἡ Ἐρατὴ ἦτον ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων αἱ ὅποιαι φέρουσαι μὲν πῖλον φαίνονται ὀλιγώτερον ζεῦμορφοι, γυμνὴν ὁμῶς ἔχουσαι τὴν κεφαλὴν εἶναι χαριέσταται. Ὁ Χαρίλαος ὅστις θλέπων αὐτὴν συνεκινεῖτο, τὴν εὔρεν ἄρα ὅποια ἦτον ἀληθῶς, δηλαδὴ ὡραίαν καὶ πλήρη θελγῆτρων. Ἡ ὁμιλία τῆς εἶχεν ἰδιὸν τινα ῥυθμὸν γοητεύοντα τοὺς ἀκούον-
 τας, ὁμιλοῦσα δὲ, δὲν ἠσθάνετο οὐδεμίαν ταραχὴν ἢ δυσκολίαν, ἀλλὰ μόνον ὅσάκις ἐγίνετο λόγος περὶ ὀνείρων, περὶ προαισθήσεων, περὶ οὐρανίων πραγμάτων, ἐξήπτετο ἡ φαντασία τῆς καὶ ὁ νοῦς τῆς ἀνεπτεροῦτο.

— Ποσάκις σὲ εἶδα, ἔλεγε πρὸς τὸν Χαρίλαον, πρὶν σ' ἐξαναεύρω. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁκοίαν σ' ἐπρωτο-

χαιρέτισα σὲ εἶχα ἰδεῖ εἰς τὸν ὕπνον μου διὰ τοῦτο δὲν ἀπόρησα ὅταν σὲ ἀπῆντησα.

Ἀπήτησε δὲ νὰ διηγηθῇ τὰς περιηγήσεις του. Καὶ ἐπειδὴ ἡ γραῖα εἶχε δώσει πρὸς αὐτὸν πληροφορίας τινάς, κατάρθωσε ν' ἀπαντήσῃ χωρὶς πολλὴν ἀμηχανίαν. Ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος, ἀντικόψασα αὐτὸν ἐκείνη ἠρώτησε·

— Διὰ δὲ τὴν Νέαν Αὐρηλίαν δὲν με εἶπες τίποτε· δὲν ἐπῆγες ἐκεῖ;

Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ὁ Χαρίλαος ἐταλαντεύθη, μετὰ ταῦτα δὲ ἀπεκρίθη·

— Ναὶ ὑπῆγα.

Καὶ σιωπήσας ἐσκέπτετο πῶς καταλληλότερον ν' ἀπαντήσῃ.

— Καταλαμβάνω, ἐπανελάθεν ἐκείνη, μόλις ὑπῆγες καὶ ἀνεχώρησες· εἰς ποῖον ὁμῶς τόπον, δὲν τὸ ἐμάθαμεν ποτέ.

Ἐνῷ δὲ ἔλεγε ταῦτα ἐξαλλάχαινε πρὸς τὸ στήθος τῆς ταινίας, καὶ ἠτένισε τὸν οὐρανὸν ὡς ἂν ἐζήτηι νὰ ἐνθυμηθῇ τὸ ὄνομα τοῦ μυστηριώδους τόπου εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε μεταβῇ ὁ φίλος τῆς. Ὁ Χαρίλαος ἐφοβήθη τότε μήπως αἰφνιδίᾳ καὶ ἀστραπῇ τοῦ ἀπολεσθέντος λογικοῦ τῆς δείξῃ πρὸς αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν· ἀλλ' ἡ σελήνη, φανεῖσα ἄνωθεν αὐτῶν λαμπρὰ καὶ μεγάλη, προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς νέας, ἥτις σηκωθείσα ἀνέκραξεν·

— Δὲν σὲ τὴν εἶχα ὑποσχεθῇ; Ἰδοὺ, ἐφάνη!

Εἶπε καὶ ἔφερε τὸν Χαρίλαον εἰς μικρὸν κιόσκι ὅθεν ἐφαίνετο ἡ θάλασσα περιλουμένη ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης· καὶ καθήσασα πρὸ τῶν ποδῶν του, κατέκλινε τὴν κεφαλὴν, ὡς ἄθῳον παιδίον, ἐπὶ τῶν γονάτων του.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΕΠΙΔΕΞΕΙΣ

— 'Αναγινώσκουμεν ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 153 φύλλῳ τῆς Κων]πόλεως τὰ ἐξῆς·

«Χθὲς ἀνεγράψαμεν ὅτι ὁ Φεχμῆ ἐφέντης, τέως διευθυντῆς τῆς ἐξωτερικῆς ἀλληλογραφίας ἐν τῷ νομῷ Τραπεζοῦντος, διωρίσθη τοιοῦτος ἐν τῇ νομαρχίᾳ Θεσσαλονίκης. Τὴν προαγωγὴν ταύτην τοῦ ὑπαλλήλου τούτου θεωροῦμεν λίαν δικαίαν καθ' ὅσον ὁ Φεχμῆ ἐφέντης διεκρίθη ἐν ἀπάσαις ταῖς θέσεσιν ἐν αἷς μέχρι τοῦδε ἐχρημάτισε καὶ τὰς ἀρίστας ἀπανταχοῦ ἐνθα εἰργάσθη ἐγκατέλιπεν ἀναμνήσεις. Χρηματίσας δὲ γραμματεὺς τοῦ 'Ασὴμ πασσᾶ, ὁπότε ἡ Α. Ε. διετέλει αὐτοκρατορικὸς ἐπίτροπος ἐν τῇ 'Ανατολικῇ Ρωμυλίᾳ, μετὰ πολλοῦ τοῦ ζήλου καὶ τῆς νοημοσύνης εἰργάσθη ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ τοπαρχίᾳ δικαιομάτων τῆς τε Υ. Πύλης καὶ τοῦ μουσουλμανικοῦ πληθυσμοῦ. Ἡ Α. Ὑψηλότης δ' ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργῆς διορίσας τὸν Φεχμῆ ἐφέντην ἐν τῇ θέσει ἀρχιγραμματέως τοῦ νομοῦ τῆς Θεσσαλονίκης οὐτινος γνωστῇ ἢ κατὰ τὰς ἐνεστώσας περιστάσεις σπουδαιότητος, ἀπέδειξε διὰ μίαν εἰσέτι φοράν ὅτι γινώσκει νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἀξίαν τῶν ὑπ' αὐτὸν ὑπαλλήλων».

— 'Αντί τοῦ Φεχμῆ ἐφέντη Διευθυντῆς τῆς ἐξωτερικῆς ἀλληλογραφίας ἐν τῇ νομαρχίᾳ Τραπεζοῦντος διωρίσθη ὁ τέως τοιοῦτος ἐν τῷ νομῷ Θεσσαλονίκης Μουσταφᾶ ἐφέντης. Ἡ ἐκ σπουδαίας θέσεως μετάθεσις αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ νομαρχίᾳ παρέχει ἡμῖν τρανὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀξίας καὶ ἱκανότητος τοῦ ἀνδρός, πρὸς ὃν εὐχόμεθα βραδύαν τὴν ἐνταῦθα ἀφίξιν.

— Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις τῶν Σχολείων Κιρισχανᾶ καὶ Ζουλμερᾶ παρόντος τοῦ κ. Γ. Γιαννηκαπάνη ὡς ἐξεταστικοῦ ἐπιτρόπου ἐκ μέρους τοῦ ἐνταῦθα

Συλλόγου. Αὐθημερὸν εἶχον γείνει καὶ αἱ ἐξετάσεις τοῦ σχολείου Κρηνίτα "Οφίως ἄνευ τῆς παρουσίας ἐξεταστικοῦ ἐπιτρόπου διὰ τὴν μεγάλην ἐντεῦθεν ἀπόστασιν τοῦ χωρίου τούτου.

— Οἱ τοῦ Παρτίου κάτοικοι τῇ ἐνεργείᾳ τῶν ἐνταῦθα μετοικούντων συμπατριωτῶν των, ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν ἤδη τὴν διόρθωσιν τῆς ἀπὸ τοῦ χωρίου αὐτῶν μέχρι Κουλάτ ὁδοῦ, περὶ ἧς ἐν προηγουμένῳ τεύχει ἡμῶν ὠμιλήσαμεν, πρέβηταν ἤδη καθὰ μανθάνομεν καὶ εἰς τὴν φροντίδα τῆς τακτοποιήσεως καὶ βελτιώσεως τῶν κοινοτικῶν πραγμάτων καὶ ἰδίᾳ τοῦ δημοτικοῦ αὐτῶν σχολείου. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον ἐξελέξαντο Ἐπιτροπὴν ἐκ καταλλήλων προσώπων ἀποτελουμένην. Εὐχόμεθα ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἀξιεπαίνους προσπάθειας αὐτῶν.

— Καθὰ γράφει ἡ Κωνσταντινούπολις πρὸ καιροῦ εἶχον διαβιβασθῇ ἡ ἀναφορὰ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον κατὰ τοῦ ἀγίου Νικοπόλεως κ. Γενναδίου. Ἀντίγραφον τούτων ἀποστείλασα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εἰς τὴν Α. Π. τὸν ἅγιον Νεοκαισαρείας ἀνέθηκεν αὐτῷ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ἀληθείας. Ἐπὶ τούτῳ ἑξάρχος εἰς Νικόπολιν ἀπεστάλη ὁ πρῶν Ἀμίδας κ. Διονύσιος, ὁ ὁποῖος ὑπέβαλεν ἤδη τὴν περὶ τοῦ πράγματος τούτου ἔκθεσιν αὐτοῦ τῷ ἁγίῳ Νεοκαισαρείᾳ, ὁ ὁποῖος μέλλει ν' ἀποστείλῃ αὐτὴν εἰς τὴν Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν.

ΠΟΙΗΜΑ

Εἰς τὸ βρέφος.

ὦ! πόσον ἡδέως κοιμᾶται τὸ βρέφος
Εἰς λίκνον ὥραϊον μ' ὥραίας σινδόνας·
Κανὲν δὲν φοβεῖται τοῦ βίου του νέφος,
Ποσῶς δὲν φοβεῖται βιῶντος χειμῶνας.

Ἐγείρεται, κλαίει! θὰ πῖν τὸ γάλα·
Καὶ ἔπειτα πάλιν εἰς ὕπνον θὰ πέσῃ.
Τὰ πάντα νομίζει ὥραϊα, μεγάλα!

Τὴν φλόγα, τὸν κύνα, τὰ πάντα ἀρέσει!

ὦ! πόσον μ' ἀρέσκει, παιδί, ἡ ζωὴ σου,
Τὰ πάντα ὥραϊα, ἀθῶα! νομίζεις.

Γελᾷς ὅταν πάσχουν γιὰ σέ οἱ γονεῖς
[σου,

Αὐτοὶ πικροκλαίουν καὶ σὺ χαχλανί-
[ζεις.

ὦ! εἴθε, παιδίον, αἰέποτε βρέφος
Νὰ ἦσαι καὶ παῖζον γλυκὰ νὰ φωνάζῃς,
Ποτὲ νὰ μὴ ἰδῇς τοῦ βίου τὸ νέφος,
Καὶ πάντοτ' ἀθῶως τὸ πᾶν νὰ θαυμά-
[ζῃς.

ὦ! εἴθε! εὐδαίμων, σὺ βρέφος νὰ ζή-
[σῃς!...

Ἀλλ' ὅμως ματαίως! ὀφείλεις νὰ πᾶ-
[θῃς.

Ὅφείλεις τὸν κόσμον καὶ σὺ νὰ γνω-
[ρίσῃς.

Ὅφείλεις τὰς πίκρας τοῦ κόσμου νὰ
[μάθῃς.

Ὁ κόσμος τοιοῦτος! Χαρὰ κ' εὐθυμία!
Χαρά! καὶ κατόπιν κατάμαυρον νέφος!
Νῦν λάμψις! κατόπιν φρικώδης σκοτία,

ΠΑΡΕΡΓΑ

1. Αἶνιγμα.

Ἐν τῶν σπλάγχχνων σου εἶμαι τὸ
[γράμμα
τ' ἀρχικόν μου ἐὰν ἀφαιρέσῃς,
στὰς προθέσεις ἐμὲ ἐν τῷ ᾄμα,
ἀλλ' οὐχὶ στὰς κυρίας, θὰ θέσῃς.

2. Αἶνιγμα.

Μ' εὐρίσκεις στὰς προθέσεις·
ἡ πρώτη συλλαβὴ μου
ἂν ἐπαναληφθῇ
ὥς πρέπει ἐν ἀρχῇ μου,
εὐθὺς θὰ εὐρεθῇ
καρύκευμα γνωστὸν
τῶν πλείστων φαγητῶν.

3. Λογοπαίγνιον.

Τίς ἱερεὺς ὀνομάζεται Γάλλος;

4. Λογόγριφος.

Μ . ο . . λ ω . ν
λ . . . α . . . θ ε . .

5. Γρῖφος.

Εὖ λόγοι μένει σὺ ἐν γῇ ναὶ ἔ

6. Γρῖφος.

100 Π λίθοι γ

Ι. Π.

Λύσεις τῶν ἐν τῷ 27ῳ τεύχει.

1. Περί, Ἄνδρος, Περίανδρος. — 2. Ἐν, ὠτίον, ἐνώτιον. — 3. Α, Ξ, Ν, ἀξίνη. —
4. Ἑαρινὸς καιρὸς.